

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:
Aribau 30.

PREU DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger 20 rals.

AVÍS

Posém en coneixement de nostres col·laboradors, que LA HONORATA á fi de complaure als que 'ns envian xaradas, geroglífichs, endevinallas, etc., etc., publicarà un diumenge del mes vinent un número extraordinari que sols contindrà treballs del gènere dit de *passa temps*. Per lo tant tots los que vulguin col·laborarhi se servirán passar per la Redacció qualsevol tarde de 5 á 6, ahont se 'ls enterarà de las condicions.

NO 'S POT SER RICH.

MOLTS se creuhen que 'l que te diners ja ho té tot y á fe que van ben errats.

Ja ho diuhen que 'l diner no es la felicitat, pero qué volen ferhi, per Nadal tothom posa á la rifa de Madrid, que es la única que 'ns han deixat per tenir sempre una esperança los que volém ser richs.

Y ben estudiat no hi ha res pitjor, que ser un Arnús, un Girona ó un Xifré.

Me dirá un fart: ¡Oh! Fulano pot menjar be. Li presentan una taula que no hi falta res. Bonas sopas, bons guisats, plats forts, vins exquisits, postres superiors... Be, pero ¿y si no te gana?

Lo Marqués de Estacamaqui, diuhen los artistas, te un Museu dels millors quadros y de las millors esculturas; es un *amateur* intelligent... y no saben que aquest senyor no vol entrar al saló d' arts perque diu que fá fetor de pintura y aixó li produheix *jaqueca*, y més s' estima tirar pa als peixos vermells del sortidor del seu jardí-hort.

Un músich alaba 'l piano del comte de la Suman-ta y 'l comte no coneix altra clau que la de la seva caixa.

L' exministre Sutano, dona concerts cada quinze dias y no hi ha res que li fassi més son que sentir cantar.

A casa 'ls duchs del Escarpidor organisan casseras y 'ls senyors hi van en cotxe per no cansarse.

Lo general Gutierrez mana tal provincia, avuy infestada, y ab tanta por que li fá 'l cólera, te de fer lo valent y no pot abandonar lo punt.

Que hi ha terremotos, pestas, miseria, donchs ja ho saben, los richs tenen de omplir las suscripcions ab mils de pessetas per no ser mal vistos.

En fi lo qui te diners ha de sacrificarse contra la seva voluntat continuament.

Si fos per ells, ni comprarian quadros, ni esculturas, ni sentirian música, ni donarian res als pobres.

Jo coneix un banquer que colecciona las aucas de redolins y un noble que te la biblioteca plena de romansos.

Un millonari se veyá precisat á menjar llebras y perdius y 's dalia davant del plat de monjetas ab una arengada y mitja seva que per esmorsar se menjava lo manobra que li arreglava la ayguera.

—No 'm deixan un moment tranquil, deya un altre; tot lo dia 'm venen comissions de societats benéficas, corredors d'obras d' art, negociants de cavalls, buscadors de negocis, etc., que no tenen altre fi que tocarme la butxaca.

Ja es vist donchs, que 'ls que tenen diners han de gastarlos vulgas que no vulgas en cosas que tan se 'ls hi endona y que si no fos pel *qué dirán* no las adquiririan.

Quan ve l' estiu, ja se sab, á pendre aquestas ó aquellas ayguas, perque 'l facultatiu aixis ho ha dit, pera curarse la berruga que li ha brotat darrera la orella.

Encara no se sent una punxada, ó te una hora de mal de cap, ó li surt un vermell á qualsevol puesto, corre á buscar al metje, y aquest li prescriu que no surti de casa, quan voldria sortir, ó que doni un passeig quan no 's mouria.

Al menos un pobre, sense compromisos, ni necessitat d' exhibirse, treballa las horas senyaladas, dorm de gust cansat per la fatiga dels seus quefers, menja lo que vol, dintre las sevas possibilitats, y no s' espanta de morir.

Després hi ha que un rich, acostumat á serho, lo dia que te un tarrabastall la seva fortuna, es l' home més perdut del mon y ves de que serveix un individu que ni es bo per dur un cabàs de terra. Pregúntinlo á Mr. Gambetta, aquell que fá 'l burro, que coneix algun noble que ha anat á menos y 'ls ho dirá.

Ja ho deya en Cárlos Altadill:

Voldria que algú 'm digués,

puig jo may ho he sapigut,
quan un home pateix més,
ab dinés sense salut
ó ab salut sense dinés.

La solució es que no s' pot ser rich per res del mon.

MARQUÉS DE C.

CUMPLIMENTS. (1)

Si cansat de caminar
pujo á seure en lo tramvia,
no passa sols un sol dia
que no 'm tinga d' aixecar,
perque si 'ls *puestos* son plens
y entra acás una senyora,
m' haig d' alsá... y estar dret fora
pels ditxosos compliments.

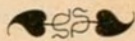
Si per ser atent, un dia
vaig á dinar en un lloch,
perque no 'm *tatxin*, prenh poch
de lo que 'l plat m' ompliria.
Y entre menjars excel·lents...
la societat me demana
que tinch de quedar ab gana
pels ditxosos compliments.

Si may al davant d' algú
me ve 'l desitj de fumar,
me tinch de sacrificar
dant un puro á cada hu.
Y es més trist si en certs moments
tinch al meu costat senyoras,
que me 'n haig d' estar llavoras
pels ditxosos compliments.

Tants y tants ne descriuria
de pesats y fastidiosos...
que com son tant numerosos
LA HONORATA n' ompliria.
Y 'ls lectors condecendents,
fins me crech qu' ho llegirian
pero... prou; qu' aixó ho farian
pels ditxosos compliments.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

(1) Del llibret *Palpitacions*, que forma un tomet de 48 páginas il·lustrat per Apeles Mestres, Carrasco, Llorens y Riu y altres. Val 2 rals. De venda en las principals llibrerías y kioscos.

LAS TAULETAS DE TORRAT.

La Pauleta y la Carmelita anavan per totes las festas majors. Fillas d' un masover d' una propietat, quals senyors residian á Barcelona, havian volgut mitj imitar á las noyas d' aquestos. Sabian de lletra lo suficient pera llegir novelas y anar á Ofici ab lo devocionari á la ma. Vestian ab una elegancia extremada per viurer en un poblet y 's miravan de reull á las minyonas vehinas ab qui alternavan per forsa.

De primer havian concebut certas esperansas d' enamorar al fill dels senyors de la hisenda que menava 'l seu pare, pero convensudas de que no 'ls hi cridavan la atenció, resolgueren esborrar las il·lusions que tenian formadas de enmaridarse ab uns joves de més elevada alcurnia que ellas.

Hi ha per aixó un ditxo que diu que una noya es per un rey, pero ja han passat los temps en que 'ls reys y 'ls prínceps se prendavan de las pastoras. Avuy tothom está per lo positiu.

No obstant, aquest primer desengany no las va corretgir, y ja que 'ls senyors de Barcelona no 's deixavan caure á la trampa, dirigiren sos tiros als més ríchs hereus de la comarca, á aquells que encara que no vesteixen á la moda de París, tenen bonas dobles de quatre, si bé la cara torrada pel sol, y bonas eugas pera anar al estiu á divertir-se per las firas y las festas majors.

Aquesta conducta que en un home jove es natural, seguida per unas noyas, dóna lloch á una fama poch agradable, y ja se sap que per los pobles se nota desseguida lo que passa desapercibut en la ciutat.

Aviat la Pauleta y la Carmelita cridaren la atenció de tothom. Per tot arreu se las trobava, ab trajos extremats; vestits de faill, molts llassos, moltas flors, moltas puntas, y més que las precisas joyas; fent tot plegat que 'l seu pare 's malgastés la pobresa que tenia arplegada pera soportar qualsevol desgracia de la sort. En hora bona que s' haguessen divertit honestament. No es pas que manquessin en res que pogués valdre de menos á la seva reputació, pero com sempre anavan voltadas d' un aixam de galans que per aixó no duyan gayre bonas intencions, comensá la gent á criticarlas y á fer suposicions que, sense ellas mateixas donarsen compte, las hi aná fent una celebritat ben poch honrosa.

Los que no las coneixian, al sentir lo *tolle tolle* y al véurelas tan extremadas, las prenian per lo que volian, y 'ls que las tenian conegudas, acabaren per duptarne. Al cap de dos ó tres anys que havian voltat per Sant Boy, Cornellá, Sant Joan Despi, 'l Prat, Sant Feliu, Molins de Rey, en fi, per tots los pobles del plá de Barcelona, comensaren á dilshi *las tauletas de torrat*, y no hi havia jove que no hi hagués fet broma. Pero may ne sortí cap que parlés de casarse.

Lo seu pare, pobre home, no s' hi enfundava ab aquestas cosas, no més á vegadas, á solas, pensava: « ¡ Sembla estrany que no me las demanin ! », puig ell las hauria donadas, no á senyors ni á hereus, sino á joves honrats y treballadors. Pero 'ls promesos no sortian, los anys passavan, y avuy un, demá un altre, anavan prenent estat de matrimoni ab noyas menos rumbosas, los que ellas pensavan arplegar per marits.

Quan vegeren lo poch éxit que havia tingut aquell anar y venir, aquell viure somogut, aquell continu mareig de vestits y festas, ja era tart. Ploraren d' arrepentiment y de decepció. Prou s' havian conservat honradas, pero 'l mon ne duptava, y aixó era prou pera espantar als joves cullidors, que si bé 's diverteixen ab las noyas lleugeras, esculleixen á la fi á las més modestas pero que són activas pera portar la bona administració d' una casa.

Ab la Pauleta y la Carmelita va resultar que pels hereus eran poch y per los externs eran massa. Si haguessen sapigut portarse sense voler ésser més de lo que eran, no hi ha dupte que haurian fet bons matrimonis, perque la veritat, eran bonicas y me-

reixedoras; pero la ambició, com á Napoleon, las va perdre.

Per aixó s' han casat: la Pauleta ab un músich que la va conèixer en la última festa major del seu poble y la Carmelita ab lo jefe de la estació del mateix, que es de segon orde, que per la inestabilitat dels empleos que tenen, están condemnadas á ser tota la vida *las tauletas de torrat*.

Lo seu pare, com es tan bon home, s' ho va pendre del millor modo possible, es dir, á la fresca, y si avuy treballa y arplega algun dineró, ja té pensat deixarho á las sevas netas, que no dupta que ab l' exemple de las sevas mares, aquestas ne tindran prou pera educarlas sense pardalets al cap.

SIMON ALSINA Y CLOS.

Estém á l' época de transacció; los teatros d' estiu van, com aquell qui diu, debilitantse, pera anarse preparant los d' hivern, si be á Barcelona succeheix que al hivern funcionan los d' estiu y tot. Ab un embá al voltant y ab las finestras tancadas ja están arreglats.

Aixis es que ja 's parla del Liceo y de la companyia d' ópera que han escullit los Srs. Goula y Sancho. Allá veurém.

Al Principal també sembla que ho tenen tot preparat; al Romea com sempre, y al Circo barcelonés també com avans, fent alguns esforços y tornant á caure; aquest y lo Ribas tenen molt mala sombra. Pateixen de tisis.

La única novetat de la setmana ha sigut l' estreno en lo teatro Espanyol d' una obra titulade *El Infierno*; la qual junt ab la calor que fa, ja poden pensar que 'ls espectadors van sortirne cremats. Los actors de la obra resultaren ser los Srs. Molgosa que, com l' apotecari d' Olot, ells s' ho fan y ells s' ho beuen; si be 'l públich es lo qui 'n reb las consecuencias.

Del Tivoli no cal parlarne, pera no repetir lo mateix de sempre; aviat nos deixarà lo Sr. Cereceda emportantsen la companyia de sarsuela.

Al Bon Retiro hi hagué 'l diumenge passat un fort esvalot en lo qual hi intervingué lo Sr. Perelló y la policia. Tot perque la gent es del nostre parer respecte á certs operistas d' aquell teatro.

Dissapte passat varem entrar al Circo Ecuestre y 'l vegerem ple de gom á gom: es que feya lo seu benefici lo simpátich *Bebé*, xicot que 's mereix totes las consideracions. Nosaltres unim nostres aplausos als que li tributá lo públich entusiasmats.

Quan llegeixen aquesta revista, segurament ja haurán comensat en lo Circo, los quadros plástichs. Veurém qué tal serán, puig en aqueix género á Barcelona hem vist bastant bo.

BERNAT PESCAIRE.

Ab motiu d' haverse declarat en huelga las criadas á Salamanca, totes las senyoras se veuen obligadas á fer las prosaicas feynas de la casa.

De segur que á las morenas tot los hi deu sortir salat y á las rossas tot dols.

M' agradaria veure á las damas de la aristocracia escumant l' olla y rentant los plats y á las minyonas de sevey distreyentse per los passeigs.

Qui hi perdrá més ab aquesta cuestió serán los soldats.

D' ensá que 'ls alemanys han irregularisat las Ca-

rolinas al govern d' Espanya, á can Cambrinus y demés cervcerias diu que no despatxan tans xops ni canets.

Está clar: ¡ lo patriotisme !

També 'ls generals han pres lo determini de no portar més los cascos prussians. ¡ Tan goig que feyan !

Ara sols falta que 'ls fassin treure als soldats de caballeria.

Y l' ajuntament de Barcelona als russos y als bomberos.

Aixis no anirán carregats de cascos.

Un tocinayre de Madrid ha donat pera auxiliar als pobres de la *coronada villa*, tant com 43 Excelentissims Senyors y 4 Excelentissimas senyoras, tots plegats.

Vaya, senyor Llanas, ja te argument pera una altra comedia com *Lo marqués de Santa Llucia*.

Quan tinguin de veure á algun regidor, no vagin may á casa la Ciutat, sino al Circo Ecuestre.

Allí 'ls trobarán cada vespre escalfant las cadiras, de dos ó tres palcos. No es que volguém criticarlos per aixó: ells fant molt be en aprofitar l' *arrós*.

Lo que 'ns agradaria, que la mateixa puntualitat ab que hi assisteixen, la observessin pera anar á las sessions.

Y que molts assumptos millor fora tractarlos davant dels clowns que davant de Barcelona.

Les maynades de poetes que van al siglo XIX, y entre cafés y copetes parlan de lo que 'ls hi cou, armant gresca, ó ab veu forta molt desafinadament cantant, si 'l senyor Laporta los hi toca l' instrument; han dit, desd' que LA HONORATA ha sortit per estos mons, pera el poeta sabata curarli las pretensions, que son tots los que la escriuhen una colla de perduts, que del Director se riuen y son burros y llenguts. ¿ Se recordan quan sortia alló que 's deya *La Llar*, en que algun d' ells hi escribia desfogantse en mal parlar ? Si ho saben, valgui la proba; pòsinse á la boca un mos, y no busquin ronya al cova que 'n sortirian fent l' os. Y si seguint eixa base cridan moguts pel recel, pensin alló: que 'ls brams d' ase no arribarán may al cel.

Alguns metjes han sortit de Barcelona, y nosaltres los hi preguntém:

¿ Qué dirian del general que fugís en lo moment de comensar la batalla ?

Que es un cobart.

Lo senyor Durán, del buyt, s' ha tret del cap una cansó contra LA HONORATA, en la qual hi barreja personas que no hi tenen res que veure.

Ab lo qual demostra que continúa desvariejant.

Aquesta cansó es un modelo d' estil *trinxeraire*. Quan la cantavan en lo carrer de Sant Climent, un que la sentia, deya: Si ho sé no porto á las mevas fillas.

Apropósit del senyor Durán: varias senyoras se queixan de que las amohina proposantlas certas combinacions ab los números 6 y 9 pera fer en companyia certa combinació que en lo quinto 'n diuhen *arriba y abajo*, y com no l' entenen, ni 'l volen tampoch entendre, se 'l treuen de davant á fastichs.

Sens dupte amohinat per aquets mals de cap se passeja de 12 á 1 per la Rambla de Santa Mónica buscant algú que l' ajudi á obrirli sas potencias particulars.

L' altre dia deya un diari que en lo carrer de Sant Climent hi ha un foc d' infecció.

Hi deu ser á consecuencia d' haverhi cantat las obras del fundador de *La Trompeta*.

Dissapte passat en lo Teatro Espanyol varen es-

us y
copi
trenar una obra titulada *El Infierno*.
Y 'l públich va cridarhi als autors.

« Los amichs tintorers » diuhen en lo seu *butlletí* que no es veritat que vulgan nombrar president á D. Arthur Gallard, puig ni menos lo coneixen. Homes, sembla impossible! Un tintorer dels més granats de Barcelona, ex-catalanista, redactor de *La Publicidad*, premiat en los Jochs Florals, individu de la Junta de Sanitat, etc., etc.; un jove ab tants títols com l' Urgellés de Tovar! ¿y no 'l coneixen? Donchs ¿de qué serveix la celebritat?

¿Si fins sembla estrany que ja no li hajan donat una serenata!
Búsquinlo y fassinlo soci honorari, com á la *Baldufa*.
En quant á omplir una vacant de la Directiva ab algú de nosaltres, debém contestar als *Amichs tintorers* que 'ls ho agramim, pero que no 'ns veném á ningú pera servir de bufons.
¿Encara no tenen prou socis honoraris?

— Diu que á la vida dolenta s' ha dat lo fill de la Sió?
— No he creguis, porque avuy jo l' he vist tan gras que reventa.

En aqueix número no 'ns ocuparém per res de *El Diluvio*, porque volém observar la higiene.

En demés no sabém porque en Cirilo ha posat en la fatxada de la casa que li fan en lo carrer del Hospital, l' escut de Catalunya voltat d' aquella inscripció que diu: *Gran fábrica de gorras*.
Francament no no enteném.

Senyor Campderrós, vosté que es poeta y hi está al davant ¿no podria descifrarho?
Cregui que faria un gran servey, porque es una cosa que amohina á molta gent no trobar la solució.

Quan anavam á sapiguer alguna cosa d' aquell assumpto pendent respecte á l' explosió de la cal-

dera de la fábrica Morell y Murillo, tot d' un plegat ha quedat mort altra vegada.
¿Per qué, senyor Henrich?

D' ensá que hi ha cólera á Barcelona, no 's veuhen *gomosos* á la cantonada de can Llibre.
En cambi continúan interceptant lo pas cada mati aquells *payets* que 's colocalen davant de can Capella, lo xacolater.
Aquets son més valents.

Molt nos va agradar lo *Diario de Barcelona* ab aquella gacetilla contra l' acort de posar una planxa pera senyalar las habitacions dels colérics.
Si 'l seu autor es lo senyor Cornet y Más, ab tota franquesa debém confessar que 'ns ha sorprés. Casi be 'ns farà olvidar alló de *afortunadamente los coches eran de tercera clase*.
La rahó encara que siga á un moro.

Per anar de Barcelona á Cervera, una carta ha estat 94 dias.
Nunca es tarde cuando llega.

El Siglo es un periódich que 's fa á Barcelona escrit per madrilenyos, con si 'ls propietaris volguesin demostrar que á Barcelona no hi ha literats.
Y fins á cert punt no 'ls hi falta rahó, porque aixó de posar la inteligencia al servey dels anuncis, los nostres escriptors potser no ho sabrian fer.
Se necessita gent expressa per aixó.
No estranyin que 'ns ocupém aixis de *El Siglo*. Quan lo regalavan no hi cabia la crítica.

— Lo citaré si no paga, — digué una dama bonica á un llogatér molt palica que per ella era una plaga.
Y veyentla tant furiosa contestá ell: — No hi faltaré; que ha de ser cita preciosa una cita de vosté.

— Lo meu fill te un milió de duros aquí, deya 'l pare den Blanchart senyalantse lo gargamelló.
No pas mentres treballi al Bon Retiro.

¿Algú de vostés sap qui es D. Francisco Xavier Garriga, molt senyor nostre?
Nosaltres tampoch. Pero segons resulta de las gacetillas que han publicat los diaris, D. Francisco Xavier Garriga, que Deu nos lo conservi molts anys, es un redactor de *El Barcelonés*, que ha guanyat un premi en lo certamen d' Igualada: que sia la enhorabona.

Pero com lo certamen s' ha aplassat, se treu en consecuencia que D. Francisco Xavier Garriga, molt conegut de casa seva, no ha tingut espera y 'ns fa sapiguer que ha sigut llorejat.
Y es que D. Francisco Xavier Garriga no deu estar per las glorias póstumas, puig si 's moria, aixis ja haurá gosat en vida de celebritat.
De lo qual se despren que per ara D. Francisco Xavier Garriga es un héroe de gacetilla.
Com molts d' altres.

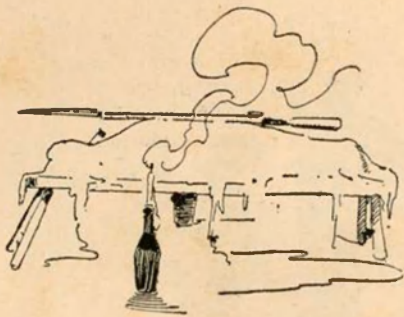
Diu *La Renaixensa* del diumenge passat: « Lo senyor D. Joseph Llorens y Riu nos prega fem constar que res te que veure ab l' article que publica ab las sevas inicials un setmanari d' aquesta ciutat. »

Com LA HONORATA, en lo número passat, inserta un article ab las inicials d' un col·laborador que coincideixen ab las de dit senyor D. Joseph Llorens y Riu, pensém que aquest ha fet publicar la gacetilla citada pera donarse més llustre y fer presumir al públich que sap escriure articles.

En primer llocn, tothom que coneix al senyor D. Joseph Llorens y Riu, ja veurá que las ideas expressadas en lo mentat article, no son las de un individu de la « Obra pia contra la blasfemia. »

En segon, que es molta presunció voler l' us exclusiu d' unas inicials que son las de molts.
Y en tercer y per acabar, l' article 'l varem rebre ab la firma de Jeremias Llus y Ruch, publicant sols las inicials per prudencia.

Y son tantas las aplicaciones que poden donarse

deixantlo en dipòsit en la habitació del costat á la que hi deu haver los restos de 'n Lopez.

Ha arribat la hora fatal pera l' individu Sanchez, que meditant sobre lo trágich fi de Gomez...

Y ab l' objecte d' evitarse altre tant, comensa á apilotar neu...

que poch més ó menos pren la forma d' un centinella.

à ditas inicials, que renunciém á insertarlas, deixant al senyor D. Joseph Llorens y Riu y al públich que las interpreti com vullgui.

Y prou, que avuy no volém tocar mes fusta.

Per fi s' ha acabat d' empedrar lo carrer de Tiradors, y es que desde 'l sueltó en que 'ns queixavam de la calma ab que hi treballavan, aumentaren la brigada deixantlo llest en pocas horas.

Aixís alcansan popularitat los alcaldes: acontentant al públich y atenent á la premsa.

Dias passats un rectó fent sermó al peu del altá de lo immoral se queixá que 's torna la població.

Va dir que hi hagué un feligrés per casarse pressurós, que al casarlo, en lloch de dos n' havia benehit tres.

Preguntavan á un pobre home:

- Vosté te fills?
- Si, senyor; ne tinch dos.
- Menors d' edat?
- No encara. Son massa petits.

Un drogo aná á estar en una casa de despesas, hont no 'l coneixian.

Lo primer dia que hi estava, la mestresa, veyent qu' eran las duas de la tarde, y son hoste no 's llevava, entrá al cuarto y digué:

— Senyoret, ¿ qué no 's troba be, que veig que no 's lleva?

— ¡ Al contrari! — respongué 'l gandul. — De massa bé que 'm trobo, es que no 'm sé llevar.

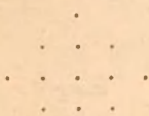

XARADA.

La primera es musical,
la segona també ho es,
y un nom de dona 'l total.
Vaja, lector, ¿ qué vols més?

AUGUST BOIX.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal, una consonant. — Segona, un animal de ploma. — Tercera, carrer de Barcelona. — Quarta, ovació atmosférica. — Quinta, una vocal.

SERAFÍ CATALÁ.

GEROGLIFICH.

X a =

O R

I I.

AIMAD.

Las soluciones en el número próxim.

A lo insertat en lo número anterior.

XARADA. Capó. — LOGOGRAFOS NUMÉRICHS. 1.ª Reta. 2.ª Paulino. — INTRÍNGULIS. Soperas.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

E. Gismero. Queda dispensat. Practiquis més. — F. Ferrer Tutsi. Deu l' ampari, germá. — Delmiro F. Calvo rons. ¿Qué es deixeble del senyor Combas, vosté? Llegeix LA HONORATA desde 'l segon número. — Joseph Pla y Pla Está ben versificada. Mirarém de compláurel. — Frederic Olivé. Quan publicarà 'l llibre ja la veuran los que 'l comprin. — Joseph Garriga y Lloró. ¿Qué ja ha fet passat aquella mitja pesseta? — Rossendo Giol. En lloch de poesia que 'ns diu, hem trobat una recepta; ahont te cap? — Ramon Senat. Ab lo seu amich passin per la Redacció y llegeixin primer l' avis d' aquest número. — Kh. Fung. Compri una Retórica y poética y estudihi, y d' aquets uns quants anys potser será com aquell que volia ser pintor y sortí emblanquinador. — F. Grama. No 'ns vinga a romansos. — J. Ayné. Nos agradan més los puros que versos de vosté. — Joseph Blanch y Romani. Hi ha una noya enamorada de vosté, que li agradan molt los versos Fássinhi. — Joseph Llorens y Riu. Li publicarém la xarada. ¿Qué no 'ns faria una capella? — Bonifassi Benvení gut. Qui gemega ja ha rebut. — Roch del Rech. Si te aburrit se veu passí per la redacció que li deixarém una espingarda. — Pepet del Carril. N' hi publicarém una. — Noy de la Mare. Los cegos los pagan á duro, á vosté n' hi donarian dos quartos dels seus romansos. — Angel Leamula. Te molt poca solta. — Lluís Planas. Queda servit. — Tots los que 'ns envían xaradas, geroqlifichs demés, servéixinse llegir l' avis d' aquest número y 'ls esperém. — Eusebi Benages. Gracias de lo que 'ns diu del Durán, pero nosaltres sabém encara moltes més cosas.

Barcelona: Tipo-lit. de C. VERDAGUER, Lluís y Cerdeña Ensanxe.

10

BIBLIOTECA DE LA «HONORATA»

Y posa ntlí 'l fusell á la espatlla, lo deixa en son lloch

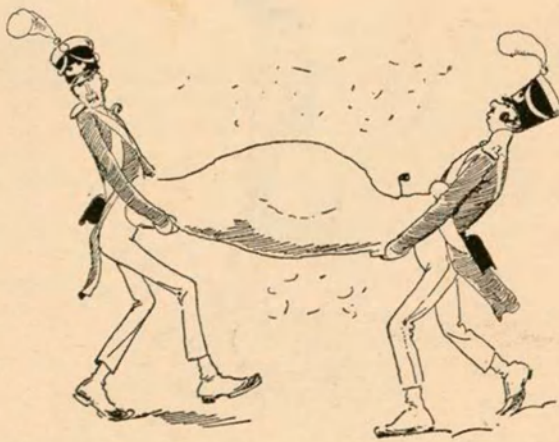
y marxa á casa seva.

QUATRE HOMES Y UN CABO.

11

Passadas duas horas més... ¡ segon dolor! lo cabo Rodriguez troba al individuo Gomez ¡ menos que mort! convertit en un pilot de neu.

Dos contrincants portan sos inorgánichs restos al cos de guardia